

μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀπανωσίας τοῦ πλανήτη τοῦ-
του. Ὅσο γιὰ τὸ πρασινωπὸ χρῶμα ποὺ ἔχουν οἱ
λεγόμενες θάλασσες κι αὐλάκια τοῦ Ἄρη, ἐλπίζει
δ κ. Krüger πὼς μὲ τὴ μέθοδό του θὰ κατορθώσει
νὰ λύσει καὶ τὸ αἰνίγμα τῆς φύσης τους ποὺ ὡς
τώρα εἶναι ἀμφίβολη, γιὰτι μερικοὶ ὑποθέτουν πὼς
εἶναι πράγματι θάλασσες κι αὐλάκια, ἐνῶ ἄλλοι
νομίζουν πὼς εἶναι εἶδος δεντροφυτεῖς ποὺ μέσα
τους, σὲ ἀθώρητα γιὰ μᾶς αὐλάκια ρέει τὸ νερὸ ποὺ
τις ποτίζει.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

(ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΛΟΥ)

58

— Περδία μου Τρικκαλινὴ καὶ Λαρισινὴ τραγῶνα
σοῦλον τὸν κόσμον ἤμισο, σὲ μένα στέκεις ἄγρια,
ρῖξε τὴν ἀγροσύνη σου καὶ ἔλα μετ' ἐμένω,
ἔλα κάτσε στὸ γόνα μου, ἔλα κάτσε σιμὰ μου.
— Δὲν ἔρχομαι, λεθένη μου, δὲν ἔρχομαι, καλέ μου,
ταχιά θὰ βγεις νὰ πινηθεῖς σοῦλα τὰ παλικάρια :
Ἐγὼ μιὰ κέρη ἐφίλησα στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖλια,
τὰ χεῖλια τῆς εἶχαν μπουγιά κι ἐδάψαν τὰ δικά μου,
τρία μαντήλια τὰ σφουγκῶ κι ἐδάψαν τὰ μαντήλια,
σὲ τρία ποτάμια τᾶπλενα κι ἐδάψαν τὰ ποτάμια.

59

Ἐχω μιὰ σκύλα, ἔχω μιὰν πεθερὰ κακιά,
οὐλὴν τὴν ἐδομάδα μὲ βάνει σὲ δουλιὰ
κι ἓνα σαβατοβράδι μὲ βάνει σὲ σκιντσιὰ :
— Ποῦσαν ἐφές, καλὴ μου, ποῦ ἔμπαινες προψέ ;
— Ἐψέ εἶμαν στὰ κορίτσια ὅπου νυχτέρεθα,
προψές στὰ παλικάρια ὅπου σουμπέτιζα.

60

Φύσα ἀέρα μ, φύσα,
φουσκὸν τὰ κύματα,
φουσκὸν τὸ φουσανάκι
μὲ τὰ κεντήματα.
Στὴ σκύλα πάνθεθαίνεις
καὶ στὰ σκαλόματα,
μὲ λίγωσαν τὰ νάζια σ'
καὶ τὰ καμώματα.

61

Ἐένος πᾶσι μὲς τῆ Σμύρνης
καὶ τὸν πάντρεψαν οἱ οἴλοι
καὶ τοῦ δώσαν μιὰ γυναῖκα
ποῦτρωγε γιὰ ἄλλους δέκα.
Καὶ τὴν πρώτη τῆ βραδιά
τρώει πῆτες δεκαπτά
καὶ δανειζεται : κι ἐφτά
καὶ τῆ δεύτερη βραδιά
πλὴν κανάτες δεκοχτώ
καὶ δανειζεται κι ὀχτώ.
Ἐὅταν στέκεται στὴν πόρτα
σὰ βουβάλα πέρνει βόλτα
ἐταν θέλει νὰ κατορήσει
μύλος νᾶναι θὰ γυρίσει
ἐταν θέλει νὰ πρωτο.....
κίστρο νᾶναι θὰ χαλάσει.

62

Βλάχος πλοῦσε τῆ ραχὴ,
πίει κῆ παπαδιά νὰ πιεῖ.
— Παπαδιά μὴν πίνε ραχὴ,
ἔχει ἕ ὀκτ' ἓνα φλωρί.
Ἐὅσα ἔχει αὐτὴ θὰ πιεῖ!

πίνει ἓνα, πίνει δύο,
πίνει τρία, τέσσερα,
βγαίνει καὶ στὰ δεκατέσσερα.
— Παπαδιά μὴν πίνε ραχὴ,
νὰ ὁ παπᾶς ποὺ ἔρχεται.
— Τί γαῖδουρι ἀπ' ἔρχεται!
Πάρ τον, μακροσκοῖνα τον
νὰ φάει γουμαρογάνα,
ἕς φάει καὶ μυροτσούκνιδα.

ΦΥΛΛΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΑΓΑΠΗ

«Μὴ βλέπης ἐκεῖνα ποὺ γράφω·
δίεξ ἐκεῖνα ποὺ νοιώθω. Μέσα
μου εἶμαι ποιητής. Ἡ πιὸ δρο-
σάτη ποίησή μου εἶναι ἡ ἀγάπη
ποῦ σοῦ ἔχω». (ἀπὸ τὸν «Ποιη-
τὴν τοῦ Ψυχάρη».)

Κι ἄ δὲ στῆπα, κι ἄ δὲ στὸ πῶ, ἐγὼ δὲ φταῖω.
Λόγια δὲ μοῦειπεν ὁ Κορυδαλὸς στὸ κάλεσμά του,
λόγια δὲ θὰ σοῦ εἶπῶ κι ἄς τὰ ζητᾶ' ἡ καρδιά σου.
Ἐὁ καλεσμένος του εἶμουνα σήμερα τ' ὄριου βουνοῦ
καὶ στὸ πέτρινό του τὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ τὸ νοι-
ώτῳ, χωρὶς νὰ τὸ ἴδῳ, ξαφνικὰ ἡ καρδιά μου μπῆκε
στὴν ἄκρη τοῦ χοροῦ κι εἶπε κι ἀφτῆ δὴς τσακί-
σματα ἀπ' τὸ τραγοῦδι.

Κι εἶταν καινούργιος ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγοῦδι
καινούργιο. Γιὰ σένα τίποτα δὲν ἔδειχνε, γιὰ σένα
τίποτα δὲν εἶπε. Εἶσουνα τάχῃ ἔξω πολὺ ἀπὸ τὸ
καινούργιο ;.

Κι ὅταν μείδεις τὴ νύχτα πίσω στὴν πόρτα
σου... κι ὅταν σοῦεἶπα ἀπὸ ποῦ κατεβαίνω, ἡ καρ-
διά μου δὲν εἶχε πάψει, ἡ καρδιά μου θυμόταν τοῦ
Κορυδαλοῦ τὸ μαρμαρένιο τραπέζι.

Κι ἔβγανα καὶ σοῦδωκα τὸ πράσινο φύλλο ποὺ
εἶχα φέρεῖ καὶ σοῦεἶπα πὼς πᾶσι νᾶρθῃ ἡ μέρα ποῦ
δὲ θὰ μὲ ξαναῖδεις, ποῦ δὲ θὰ μὲ ξανακούσεις. Καὶ
— ὦ ! τ' ἀνέλπιστο ! — γυρνᾶς καὶ μοῦ λὲς πὼς
δὲ μπορῶ νᾶν τὸν κᾶνω, καὶ πὼς ἐνῶ θὰ τὸ θέλεις,
ἐγὼ δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σοῦ φύγω.

Κ' ἡ καρδιά μου ποῦ θυμόταν τὸ μαρμαρένιο
τῶν Θεῶν Τραπέζι, δὲν ἔξερε τὸ πὼς νὰ σ' ἐργα-
ριστήσῃ γιὰ τὸ μῆσος σου καὶ πᾶς νὰ σὲ πληρώ-
σει γιὰ τὸν κόπο σου. Εἶχες ἀνοίξει ἓναν τάφο
ἀναμεταξύ μας κ' εἶταν τὸ γραφτό σου, ἀμοιρῆ, νὰ
τὸν ἀνοίξεις γιὰ τὴν ψυχὴ σου. Καὶ πᾶσι ! ἄχ !
πὼς δὲν ἀγαποῦσες τὴν ψυχὴ σου !.. καὶ πᾶσι.
Τώρα ποῖός θὰ σὲ ἴδῃ χωρὶς ψυχὴ, ποῖός θὰ ζυγώ-
σει μιὰ πεθαμένη ;

Καὶ σ' ἄρξα. Δὲν εἶσουνα σὺ γιὰ τὴ ζωὴ τῆ
μεγάλῃ τοῦ Νεῖλου, τῆ ζωὴ ποῦ κανεῖς : δὲν ξέρει
ἀπὸ ποῦ ξεκινᾶει.

ΝΥΧΤΟΚΟΠΟΣ

Καθηγητὴς τῆς Λογικῆς: «Βάζω τὸ καπέλλο μου
κίπου μὲς τὸ δωμάτιο· δὲν τὸ βλέπω ὑστερα ποθενά·
ἐξὸν ἐμένα κανεῖς ἄλλος δὲ μπῆκε μέσα· ἄρα, κάθουμαι
ἀπὸ πάνου».

Μαζωμένο τὸ συγγενολόγι δλο τοῦ κῦρ Γιώργη σὲ
παρία στὴν αὐλὴ του. Ἡ κόρη του λοιπὸν ἐνίτσα βλέ-
ποντας μαζὶ τὴς δύο τῆς γιαιγάδες, Βασιλικὴ κ' Εὐθυμία
κάνει μὲς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς πρώτης τὴν ἀκόλουθη σκέψη:
«Τί καλὰ νὰ εἶχα καὶ δύο μπαμπάδες καὶ δύο μαμ-
μάδες !»

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

Ἐνοῖξε ἀδύνατα φτερά στὴν ἄκρη τῆς φωλιᾶς του·
Καὶ τ' ἀηδονάκι ἐπέταξε στοῦ πένιου τὴν κορφή
Καὶ μοναχὸ τραγοῦδησε γλυκὸ, γλυκὸ τραγοῦδι
Ἐταῖ σὺν νὰ τ' ὀδήγησε κάποια Ἀρμονία κρυφῆ...

2

Εἶδα τὰ μεσανύχτια
Τρεχάτο, καβαλλάρη
Νὰ σκίξει τὰ σκοτιάδια
Γοργὸς σὺν ἀστραπῇ,

Μὲ τ' ἄλογο τὸ μαῦρο
Ποῦ εἶχε ἀσημένιες σκάλες
Χρυσὸ τὸ χαλινάκι
Καὶ σέλλα κεντητή.

Τρέχει ν' ἀφήσῃ κάπου
Ψυχὸς νιοθερισμένες
Ποῦ μ' ἀσπλαγχο δρεπάνι
Ἐλύσασε ἀπ' τὴ Γῆ.

Ἐταῖ τὰ μεσανύχτια
Τρεχάτος καβαλλάρης
Ἐσκίξε τὰ σκοτιάδια
Γοργὸς σὺν ἀστραπῇ.

3

Ἀπὸ τὴ δίμα, μάννα μου, τὰ χεῖλι μαραθῆκαν.
«Θέσ' γὰ σου φέρω κρύο νερὸ κρυστάλλι ἀπὸ τὴ βρύση;
Μέσα σὲ χρυσοπότηρο γλυκὸ κρασί νὰ χύσω ;»
Δὲν ἔχω δίμα γιὰ κρυστάλλι, κρυστάλλι δὲ δροσιζεῖ
Τὰ χεῖλι ποῦ δροσιζοῦνται μόνο ἀπ' τὸ φίλημά της.

A.

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΓΙΑ ΤΟ: ΣΥΓΓΡΑΦΙΑΣ

Ἀθήνα, 8 τοῦ Φλεβάρη 1905

Ἀγαπητὴ «Νουμά»

Στὸ προπερασμένο σου φύλλο κάτ' ἔγραψεν ὁ Δά-
σκαλὸς μας ὁ Ψυχάρης σὲ μιὰ σημειωσοῦλα γιὰ τὴ
λέξη συγγραφείας. Σὰ θέλεις, δώσε μου λίγο τόπο
στὸ ἄλλο σου φύλλο γιὰ μιὰν ἀντισημειωσοῦλα, γιὰτι
κάτ' ἔχω νὰ σοῦ πῶ ἀπάνου σ' αὐτὴ τὴ λέξη. Δὲν
τὸ κᾶνω ἀπ' ἀντιλογία· κι' οὔτε πιστεύω νὰ τοῦ
κακοφανῆ τοῦ Ψυχάρη, γιὰτι δὲν παραδέχομαι τὴ
σημειωσοῦλα σὺν τὸ αὐτὸς ἔφα, μὰ θέλω νὰ τὴ συ-
ζητήσομε.

Λοιπὸν νὰ, λέει ἐκεῖ μέσα ὁ Ψυχάρης πὼς ἐ-
πειδὴ συγγραφείας (ποῦ εἶναι τὸ γνήσιο δημοτικὸ)
μᾶς τὰ χαλᾶ στὸν πληθυντικὸ (συγγραφεῖς, -έηδες
κτλ.) καλὸ θὰ εἶναι νὰ σχηματίσομε, ἄλλως τὴ
λέξη. Καὶ παίρνοντας τὴ λέξη «γραφίαις» κάνομε ἓνα
συμβιβασμὸ καὶ λέμε συγγραφίδες καὶ συγγραφίαις.
Μὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται κρῖμα, τί νὰ σοῦ πῶ, ν' ἄλ-
λάξομε σήμερα τὴ σημασία τὴν ὁμορφὴ τοῦ γρα-
φίαις καὶ νὰ τῆς κολλοῦμε ἄλλη.

Λοιπὸν, θὰ μοῦ πῆς. Καὶ τί θὰ κάνομε τότε;
Θὰ λέμε συγγραφείας καὶ ἐκεῖνα τ' ἀνοστα συγγραφεῖς,
-ους;